

army+

Moravian Griffon

České a belgické vrtulníky během
součinnostního cvičení létaly nad Libavou

Připraveno redakcí
Areport

České a belgické vrtulníky během součinnostního cvičení létaly nad Libavou

Moravian Griffon

Posádky vrtulníků ukončily čtrnáctidenní, intenzivní součinnostní cvičení ve výcvikovém prostoru Libavá. Jeho cílem bylo prohloubení bilaterální spolupráce se vzdušnými silami Belgie na úrovni společného leteckého výcviku při plánování a provádění misí.

„Good morning,“ zahajuje vedoucí letové směny a postupně předává slovo všem zúčastněným, kteří v angličtině dokládají potřebné informace. Počasím počínaje a upřesněním výzbroje v jednotlivých strojích konče. Nejčastěji však zaznívá důrazný apel na bezpečnost. Letová akce je rozdělena do tří záprávek neboli letových oken, v nichž vrtulníky budou plnit úkoly bojového použití v libavském výcvikovém prostoru. Jednotlivé lety osádek jsou naplánovány zhruba na půl hodiny. Kolik toho ve skutečnosti odstřílí, záleží nemalou měrou také na meteorologických podmínkách.

Neřízené střely

Do pásu čtyřhlavňového rotačního kulometu 9A624 ráže 12,7 milimetrů umístěného v předovém střeleckém stanovišti se nabíjí náboje a do raketových bloků UB-32 neřízené rakety S-5MO. Kapitán navazuje rádiové spojení s řídícím a dává mu standardní

úvodní brífink, v němž upřesňuje svůj volací znak, výzbroj a předpokládaný počet ztečí. Piloti si vstřípili do paměti terčovou situaci v cílové ploše a nalétávají

na bojový kurz. Přístroje na palubní desce ukazují rychlost necelých dvě stě kilometrů za hodinu a výšku zhruba pětadvacet metrů. „Pět set dva, na bojovém ostře, rakety, kulomet,“ hlásí kapitán Martin Douda. Když se „čtyřadvacítka“ ocitne půldruhého kilometru od terčů, kapitán odklopí červenou krytku na řídicí páce a zmáčkne tlačítko. Z raketových bloků na závěsnících pod pomocnými křídly okamžitě startují tři „kousky“ neřízených „es pětěk“ ráže sedmapadesát milimetrů. O chvíli později se dostává do akce pilot-operátor, když

AgustaWestland AW109

- ♦ Délka: 13,04 m
- ♦ Průměr nosného rotoru: 11,0 m
- ♦ Výška: 3,50 m
- ♦ Prázdná hmotnost: 2 000 kg
- ♦ Maximální vzletová hmotnost: do 3 000 kg
- ♦ Pohonná jednotka: 2× turbohřídelový motor Pratt & Whitney Canada 206C
- ♦ Výkon pohonných jednotek: 2 × 423 kW
- ♦ Maximální rychlost: 285 km/h
- ♦ Dolet: 964 km
- ♦ Dostup: 6 000 m
- ♦ Stoupavost: 9,80 m/s

Technické údaje Mi-24/35

- ♦ Délka: 17,51 m
- ♦ Průměr nosného rotoru: 17,3 m
- ♦ Výška: 6,50 m
- ♦ Prázdná hmotnost: 8 400 kg
- ♦ Maximální vzletová hmotnost: 12 500 kg
- ♦ Pohonná jednotka: 2× motor TV3-117
- ♦ Výkon pohonných jednotek: 2 × 1 638 kW
- ♦ Maximální rychlost: 335 km/h
- ♦ Dolet: 900 km
- ♦ Dostup: 5 000 m
- ♦ Stoupavost: 12 m/s

A fakta

Do součinnostního létání se s 22. základnou vrtulníkového letectva zapojil třicetišestičlenný belgický tým z letecké základny v Beauvechain se dvěma vrtulníky A-109. Za náměstčskou základnu se zúčastnil jeden vrtulník Mi-171Š a dva vrtulníky Mi-24/35. Výcvik českých a belgických vrtulníků podpořily také letouny JAS-39 Gripen a L-159 z 21. základny taktického letectva v Čáslavi.

stiskne tlačítko na boku zaměřovače a z čtyřlavrňového rotačního kulometu JakB 12,7 mm vystřelí první dávku nábojů. Po dvaceti minutách vrtulník odlétá z prostoru střelnice a vrací se zpět.

Belgičtí piloti

V tento okamžik přebírají úlohu belgičtí piloti a zahajují palbu z 7,62mm kulometu M240,

ktej ovládá palubní střelec. Pochopitelně srovnání Mi-24/35 a A-109 nemá. Jde o značně odlišné stroje, jeden je bitevník, druhý víceúčelový vrtulník. Zasvěcení jistě příměr pochopí. Nicméně nejde o porovnávání techniky, ale o spolupráci, která začala před lety, kdy ještě fungovala vrtulníková základna v Přerově. Po několikaleté odmlce, která byla ukončena v roce 2014, létají pravidelně čeští letci cvičit do Belgie a belgičtí zase do Česka. Výměny probíhají v rámci aliančního programu výměny letek (NATO Squadron Exchange).

Text: Michal Voska, foto: autor a Jan Kouba

Pomník našich legionářů v Samaře

Počátkem dubna se v ruské Samaře uskutečnilo XV. zasedání Česko – ruské společné mezivládní komise pro válečné hroby. Českou část vedla náměstkyň pro řízení sekce právní MO ČR Alena Netolická. Jejím protějškem byl náčelník Správy pro zachování památky padlých Ministerstva obrany Ruské federace Vladimír Popov. Jednání bylo zaměřeno především

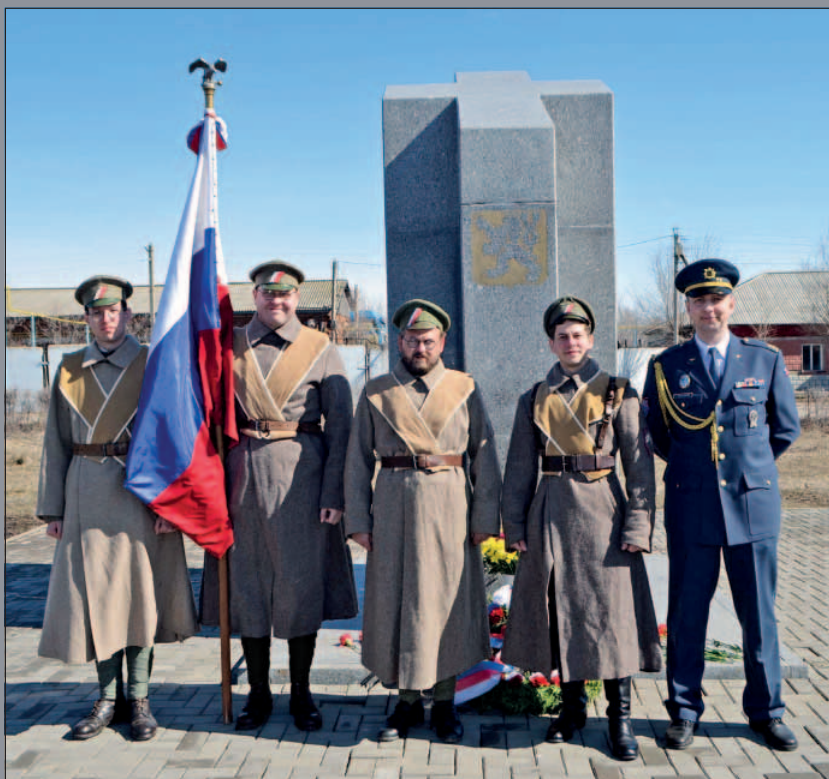
na instalaci již téměř šest let hotového pomníku věnovaného 117 československým legionářům, kteří v roce 1918 padli v Samaře a jejím okolí. Starosta Samary O. Fursov poukázal na dlouhodobý odpor části veřejnosti k jeho vztýčení na dříve odsouhlaseném místě v sousedství pietního místa věnovaného zastřeleným krasnoarmějcům. V této souvislosti navrhl pomník

postavit v parku, který se nachází na místě bývalého hřbitova, kde byli českoslovenští legionáři pohřbíváni. Česká část komise vyjádřila s návrhem nového místa souhlas. Podle jejího mínění je totiž důstojnější než doposud uvažovaná rušná křižovatka cest. Ruská strana akceptovala návrh českých zástupců na definitivní termín instalace pomníku. Starosta města přislíbil, že bude zhotoven do konce dubna 2018 a náklady bude město financovat ze svého rozpočtu.

V průběhu letošního roku by měly být postaveny nové pomníky připomínající padlé československé legionáře v Bugulmě, Miasech a Lipjagách.

Těto cesty se účastnili i váleční veteráni, členové Československé obce legionářské, Sdružení Čechů z Volyně a Společnosti Ludvíka Svobody, kteří pod vedením českého přidělence obrany plk. Kleczatského navštívili Buzuluk, kde uctili památku našich legionářů padlých v červnu roku 1918.

Připravil: Vladimír Marek,
foto: archiv odboru pro válečné veterány

Čechům se na světovém šampionátu odstřelovačů dařilo

OSTROSTŘELCI

V prostorech zkušební střelnice Bzenec a vojenského újezdu Libavá proběhl 9. ročník světového šampionátu odstřelovačů. Během minulých let si toto klání získalo velmi dobrou pověst a pravidelně se na něj sjíždějí odstřelovači z armád a jiných ozbrojených složek celého světa. Ani letos tak nechyběli zástupci Belgie, Finska, Polska, Rakouska, Spojených států amerických, Velké Británie a dalších zemí. Disciplíny šampionátu jsou sice uzpůsobené vojenským odstřelovačům, soutěže se ale zúčastňují i policejní odstřelovači, příslušníci aktivní zálohy nebo pozvaní hosté.

Už když se se zástupcem velitele 7. mechanizované brigády plukovníkem Jiřím Davidem blížíme k Velké Střelné, vede houstnoucí mlha naše myšlenky k tomu, zda dnešní všemi očekávaná soutěžní disciplína odstřelovačského šampionátu vůbec proběhne. V plánu soutěže jsou střelby z vrtulníku ve visu, v aktuálním počasí se ale vrtulníky nesmí odlepit od země. Před polednem se mlha konečně trhá a vytrácí, vysvítá slunce, dva vrtulníky Mi-171Š nabírají první soutěžní týmy a začíná se střílet. V době naší návštěvy byl 9. ročník světového šampionátu odstřelovačů naplno rozběhnutý. Proběhl ve dnech 2. – 7. dubna 2017 v prostorech vojenské zkušební střelnice Bzenec a částech i vojenského újezdu Libavá. „Šampionát má tradici už 19 let, z toho již devět let probíhá s mezinárodní účastí. První ročníky se konaly na střelnici Střelná u Vsetína, ve vojenském výcvikovém prostoru Hamry a Libavá a nyní už třetím rokem na střelnici vojenského

technického ústavu Slavičín v Bzenci. V podstatě má tato soutěž vojenských odstřelovačů nejdelší tradici v ČR,“ přibližuje počátky akce její hlavní rozhodčí a tvůrce Petr Marek, mimo jiné bývalý příslušník 601. skupiny speciálních sil.

Vojáci především

Soutěž je sice přizpůsobená vojenským odstřelovačům, ale účastní se jí i policejní odstřelovači a příslušníci aktivní zálohy. Omezena je ráže, musí se jednat o služební ráži nebo ráži používanou danou služební jednotkou. V praxi se tedy jedná o ráže 5,56 mm, 7,62 x 51 mm, .338LM, 300WM. Letos se přitom do Bzence kromě těch českých sjelo na 40 odstřelovačských týmů z Francie, Belgie, Spojených států amerických, Finska, Polska, Německa nebo Velké Británie. V průběhu letošního ročníku odstřelovači absolvovali skoro čtyři desítky soutěžních disciplín, při nichž plnili úkoly v rozmezí 20 až 800 metrů. Museli například zvládnout střelbu z nestabilní podložky, vyřešit řadu střeleckých úloh s námětem zneškodnění pachatele či únosce, prokázat své dovednosti při rychlém přenášení střelby na různé vzdálenosti, dokázat odhalit v časovém limitu skrytého odstřelovače nebo se nepozorovaně přiblížit k nepříteli a zneškodnit jej. Úkoly měly své časové limity a soustředění odstřelovačů bylo různými způsoby ztěžováno.

Inspirace skutečností

Jednotlivé úkoly pro střelce vymýšlí Petr Marek sám. Využívá k tomu seznam skutečných akcí a nasazení odstřelovačů, které předkládá na soutěžní disciplíny. „Snažím se, aby vše bylo co nejrealističtější, i když je to mnohdy hodně těžké. Některé věci se lépe dělají mimo vojenský výcvikový prostor a za podpory ostatních složek. Samozřejmě za dodržení přísných bezpečnostních opatření a dohodou. Také využívám pomoci firem jako je Meopta, Česká Zbrojovka Uherský Brod nebo Sellier Bellot. Díky jejich pomoci a zájmu jsem zavedl soutěžní disciplíny, kde jsou české zbraně, optika a munice a má to svůj úspěch.“ Zprvu příprava a organizace soutěže spočívala na bedrech Petra Marka, s logistickým zabezpečením, legislativou a financemi pomáhala a stále pomáhá paní Iveta Kuchtíčková. Postupem času si ale šampionát vybudoval značnou prestiž a začal se těšit stále většímu zájmu. Před třemi lety se do logistické podpory a organizace soutěže zapojila 7. mechanizovaná brigáda, s jednotlivými soutěžními stanovišti

začali pomáhat policejní a vojenští odstřelovači či příslušníci ochrany prezidenta republiky. Jsou to lidé, kteří se v oboru vyznají, dokáží řešit případné potíže a jsou schopni plnit roli rozhodčích zcela samostatně.

Policisté obhájili vítězství

Každý proběhlý ročník si Marek sám pro sebe vyhodnotí. Soutěž si zvučné jméno a prestižní postavení získala i díky tomu, že za ní stojí právě zkušený odstřelovač, kterého jeho profese baví a má odhodlání své zkušenosti předávat tímto způsobem dál. A nejen svoje, šampionát vytváří prostředí, v němž si všichni střelci i jejich pozorovatelé mohou předat vlastní zkušenosti s různými druhy zbraní, akcemi a nasazeními.

Nejen na letošním ročníku se českým týmům dařilo. Loni první místo v týmech i jednotlivcích obsadili příslušníci zásahové jednotky Policie ČR z Hradce Králové. Obě kategorie oba policisté obhájili i letos. Na druhém místě týmů se umístili odstřelovači aktivní zálohy, třetí místo vybojoval francouzský tým a za ním se umístili odstřelovači 601. skss. Za úspěchy našich odstřelovačů se podle Petra Marka skrývá mimo jiné schopnost se více a rychleji přizpůsobit situaci a hlavně improvizovat. „Naši odstřelovači trénují všechny možné způsoby střelby, vzdálenosti a polohy, takže dokážou bez problémů střelít a zasahovat cíle nejen na velmi krátké, ale i na dlouhé vzdálenosti. Běžně se stává, že po závodech za mnou přijdou zahraniční odstřelovači a mají soupis disciplín, co všechno musí

vyzkoušet a natrénovat,“ dodává. Vyhýbá se ale tomu, aby určil, která česká ozbrojená složka je nejlepší. „Nechci říkat kdo je nejlepší, to by bylo špatné. Všichni jsou dobří, ale jeden den se ti daří a druhý den můžeš udělat jednu chybu nebo pomůžeš kolegovi z jiného týmu a hned přijdeš o první místo. Takto se to stalo mně v USA na mistrovství světa vojenských odstřelovačů, kde jsem pomohl jednomu týmu z USA, aby je neodhalili při taktické části a tato ‚pomoc‘ mě stála vítězství,“ vysvětluje, proč váhá někoho označit za jednoznačně nejlepšího.

Náročná střelba z vrtulníku

Náročnost soutěžních disciplín této akce a to, že i velmi zkušení střelci se v jejím rámci setkají s něčím novým, potvrzují slova britských odstřelovačů. Z jejich pohledu je předností šampionátu, že skutečně nutí odstřelovače maximálně využívat své dosavadní zkušenosti, při plnění různých úloh vše pečlivě promýšlet a také, že vyžaduje opravdovou týmovou spolupráci střelce a jeho pozorovatele. Každý rok se hlavní organizátor snaží šampionát něčím ozvláštňit. Letos si všichni soutěžící pochvalovali střelbu z vrtulníku ve visu. Jednak zatím podobný úkol neplnili, za druhé si ti zahraniční vyzkoušeli let v pro ně novém typu vrtulníku. Často také zmiňovali noční střelby a shodli se na tom, že se příští rok velmi rádi vrátí. Pokud možno v ještě větším počtu. „Není jednoduché vše zorganizovat, ale důkazem kvality připravenosti jsou pochvalné listy z celého světa od těch, kteří se soutěže zúčastnili, předali reference a už nyní chtějí vyslat více týmů. Myslím, že toto je to pravé ocenění. Rád bych tímto poděkoval všem, kteří se podíleli na organizaci soutěžních disciplín, hlavně příslušníkům Policie ČR z Českých Budějovic, Liberce a ochrany prezidenta ČR a celé logistice, lidem ze 7. mechanizované brigády a jejímu veliteli plukovníku Pavlu Lípovi, protože nebyť jeho podpory, úspěch by byl jen poloviční,“ dodává závěrem hlavní střelec celého šampionátu.

**Text: kpt. Ladislav Kabát, Michal Voska,
foto: kpt. Ladislav Kabát**

Čeští vojáci excelovali v jednom z nejprestižnějších a nejtěžších odbornostních kurzů v americké armádě

Prestižní ocenění

Nadrotmistr Richard Dvořák z 43. výsadkového praporu v Chrudimi a příslušník 74. lehkého motorizovaného praporu nrtm. Lukáš Slejšek jako první čeští vojáci zvládli jeden z nejnáročnějších zdravotnických kurzů se získáním prestižního odznaku americké armády Expert Field Medical Badge. O jak obtížné cvičení jde, vypovídá i statistika, obvykle jej totiž dokončí jen 17 procent uchazečů.

standardů americké armády. Součástí přezkoušení byl běh na 2 míle (3 200 m), kliky a sed-lehy za 2 minuty. Ihned poté se účastníkům měřila hodnota BMI (body mass index), obézní nebyli připuštěni do kurzu. Další den byl pro všechny připraven povinný kurz neodkladné první pomoci opět dle amerických směrnic. Každý účastník musel složit praktickou zkoušku resuscitace dospělého a dítěte. Až v této chvíli mohli být uchazeči připuštěni do samotného EFMB kurzu. Ten byl

Na základně americké armády ve městě Grafenwöhr se konal elitní kurz, který měl za úkol prověřit znalosti a připravenost polních zdravotníků v širokém spektru vojenských zdravotnických dovedností. Tzv. Expert Field Medical Badge (EFMB) je zdravotnický odbornostní odznak, který svou historií sahá až do roku 1965. Každý uchazeč o toto ocenění musí splnit řadu teoretických a praktických dovedností dle standardů, které jsou stejné pro všechny EFMB kurzy na všech základnách americké armády. To znamená, že všichni nositelé tohoto odznaku museli splnit stejné podmínky. Procento úspěšnosti uchazečů se drží dlouhodobě pod 20 %. Proto se jedná o jeden z nejprestižnějších a nejtěžších odbornostních kurzů v americké armádě. Samozřejmostí je to, že veškerá komunikace probíhala v anglickém jazyce.

Jen pro ty nejlepší

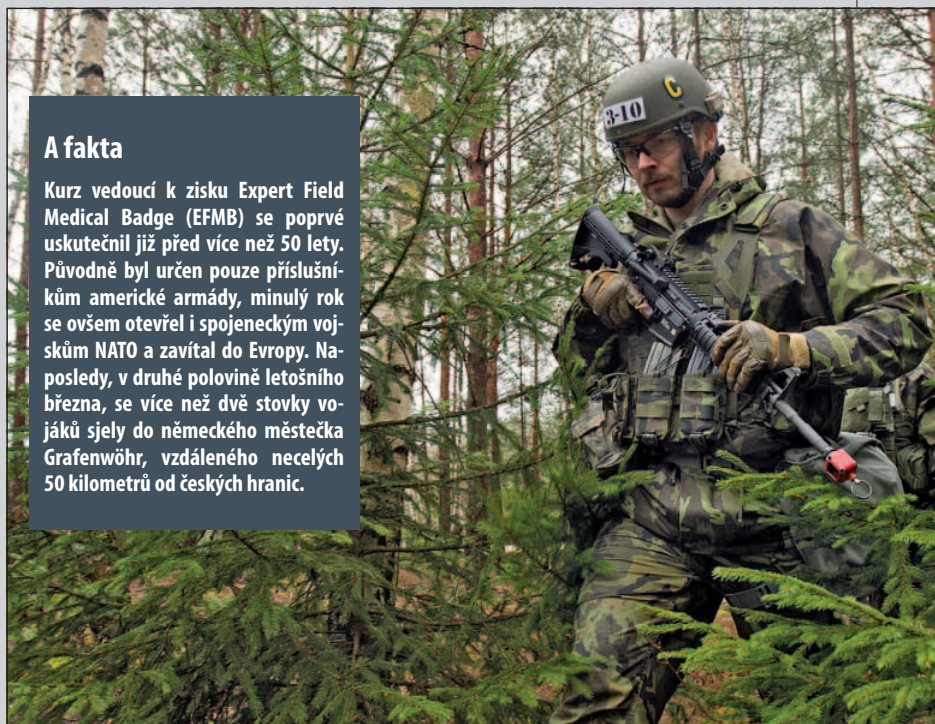
Před samotným kurzem EFMB si musel každý uchazeč splnit několik mandatorních zaměstnání jako je například přezkoušení z fyzické způsobilosti dle

rozdělen na dvě části. Úvodní část, kterou představuje tzv. „standardization week“, kde instruktoři demonstrovali, co vše je po účastnících požadováno, jak postupovat a jakým způsobem např. pracovat s americkou radiostanicí, jak naložit pacienty na bojové vozidlo Stryker apod. Druhá část byl samotný „testing week“, který trval 6 dní a kde se již přezkušovali jednotlivé dovednosti.

Hvězdicový pochod

Jako první se psal test, který se skládal z 60 otázek, z nichž bylo třeba minimálně na 45 odpovědět správně. Testovala se čtyři témata: Unit field sanitation team, Medical support to detainee operations, Manual of common task skills a Soldiers manual MOS 68W (medical care). Další testování bylo v oblasti topografie, tzv. „land navigation“ byl velmi podobný tomu, co v našich podmínkách známe jako hvězdicový pochod. Bylo třeba najít minimálně tři body ze čtyř, a to jak ve dne, tak v noci. V noci bylo zakázané používat světlo, jediná výjimka byla při statickém nahlížení do mapy červeným světlem. Zde vypadlo mnoho zájemců, protože najít v úplné tmě (iluminace měsícem byla 0,6%) body velikosti 30 × 30 cm nebylo vůbec snadné. Byla k dispozici pouze mapa v měřítku 1:50 000, protractor a buzola.

A fakta

Kurz vedoucí k získání Expert Field Medical Badge (EFMB) se poprvé uskutečnil již před více než 50 lety. Původně byl určen pouze příslušníkům americké armády, minulý rok se ovšem otevřel i spojeneckým vojskům NATO a zavítal do Evropy. Naposledy, v druhé polovině letošního března, se více než dvě stovky vojáků sjely do německého městečka Grafenwöhr, vzdáleného necelých 50 kilometrů od českých hranic.

14 dovedností, 4 zranění

Postupy poskytování zdravotnické pomoci v poli dle systému Tactical Combat Casualty Care se testovaly další den. Jednalo se o přezkoušení 14 dovedností na celkem čtyřech raněných. Zde bylo nutno splnit minimálně 11 ošetření. Na tomto přezkoušení vypadlo nejvíce uchazečů, protože postup byl hodně obsáhlý, vyšetřovací techniky odlišné od těch zažitých a často záleželo na detailech. Testovala se péče pod palbou (care under fire), ošetření mimo palbu (tactical field care) a třídění raněných (triage). Medical and casualty evacuation byla testována další den. Jednalo se o vyprošťování raněných z vozidla s poraněním páteře. Improvizované nakládání raněných na platformy casevac (Hmmwv, M1081) i medevac (FLA, Stryker), odtah raněných jedním i více zachránci, použití nosítek a přípravu přistávací plochy pro vrtulník. Warrior skills se zaměřovaly na použití ochranné masky M50, MOPP (ekvivalent FOP 96), reakci na zasažení nervově paralytickými látkami (aplikace autoinjektorů). Rozborka,

sborka a funkční zkuška u zbraní M4A1 a Beretta M9. Dekontaminace sebe sama a kolegy, projití překážkové dráhy pod taktickým scénářem, pohyb pod přímou palbou nepřítele i reakce na dělostřelecký přepad, reakce na UXO.

12 mil pekla

Předposlední testovací fází byly „Communication skills“. Zde bylo třeba správně poskládat radiostanici SINGARS, naladit frekvenci a spojit se s velitelem. Poté na radiostanici připojit „počítač“ AN/PYQ-10 SKL a zašifrovat spojení pro volání medevacu. Odeslat správně hlášení 9-liner, dle aktuální situace. A další podání reportů z jiných dnů (UXO, SPOT, NBC1). Po splnění všech výše uvedených „skillů“ na všechny čekal už „jen“ 19,3 km dlouhý přesun s bojovou výstrojí dle předepsaných parametrů. Samozřejmostí byla přilba, taktická vesta, zbraň M4A1 a ochranná maska připevněná brašnou k noze. Přesun bylo nutno zvládnout do tří hodin. Ne nadarmo se tomuto přesunu přezdívá 12 miles of hell (12 mil pekla). Za polovinu už odpadali první uchazeči. Nebylo výjimkou potkat vojáka obklopeného zdravotníky, který chodil ze strany na stranu a později omdlel. Někteří tento limit nestihli. Jiní museli vyhledat lékařskou pomoc.

Úspěch našich vojáků

Kurz se podařilo dokončit zástupci 74. lehkého motorizovaného praporu nrtm. Lukáši Slejškovi a nrtm. Richardu Dvořákovi ze 43. výsadkového praporu Chrudim, který mimochodem vyhrál i soutěž Krkomeň a Winter Survival. Získáním odznaku dostali zároveň možnost vykonávat funkci instruktorů a hodnotitelů na dalších kurzech EFMB. „Tento kurz mi dal mnoho nových zkušeností, zážitků i přátel. Jsem hrdý na to, že mohu nosit odznak EFMB jako jeden ze dvou Čechů, kteří ho jako vůbec první v historii Armády České republiky získali! Byl to nezapomenutelný zážitek plný úsilí, potu a emocí,“ uvedl nrtm. Richard Dvořák.

Text: kpt. Ladislav Kabát, Michal Voska
foto: TSgt. Brian Kimball

Představujeme 4. výsadkovou rotu aktivní zálohy 43. výsadkového praporu Chrudim

Když pot šetří krev

Čtveřice mužů v polních stejnokrojích doslova potí krev. Těžká kláda na jejich ramenou jim dává pořádně zabrat. Přitom není možné zastavit ani na okamžik. Jde o každou vteřinu. Na pětikilometrové trase se počítá výsledný čas. Je to týmová činnost. Kdokoliv by se ze čtveřice začal ulévat, okamžitě by to zpomalilo celou skupinu.

Takovou podobu má jedna z disciplín výběrového řízení zájemců o službu ve 4. výsadkové rotě AZ 43. výsadkového praporu Chrudim. Doposud se k 4. výsadkové rotě uskutečnili tři výběrová řízení. Poslední skočilo 2. dubna. O náročnosti tohoto zaměstnání svědčí skutečnost, že právě na něm se z celkového počtu 96 přihlášených podařilo rekrutovat a zařadit na systematizovaná místa pouze 23 příslušníků. Celkově sice bylo úspěšných absolventů výběrových řízení 63, což představuje zhruba šedesátiprocentní úspěšnost. Z toho čísla je však potřeba ještě odečíst uchazeče, kteří především ze zdravotních důvodů neprošli dalším krokem nábory u krajských vojenských velitelství.

Historie zavazuje

Výsledkem řady jednání, studií a teoretických návrhů zaměřených po skončení druhé světové války na vybudování nového druhu vojska bylo zřízení Pěšího praporu 71 československých parašutistů, který vznikl 1. října 1947. Tento datum je také považován za den založení čs. výsadkového vojska. A právě k těmto kořenům se hrdě hlásí příslušníci 43. výsadkového praporu včetně 4. výsadkové roty AZ. Výběrový charakter, který má výsadkové vojsko od svého vzniku, společně se slavnými tradicemi samozřejmě zavazuje. Doménou výsadkových jednotek jsou úderné operace v nepřátelském týlu proti nechráněným cílům sestavy nepřítele a další úkoly přesahující doktrinní možnosti

ostatních jednotek druhů pěchoty. Pokud mají být tyto operace úspěšné a získání vojenské výhody má převážít nad rizikem neúspěchu, je třeba splnit řadu podmínek. První podmínkou je samotný výběr výsadkářů sloužících ve výsadkových jednotkách, kdy povaha výsadkových operací, vyžadující schopnost působit v malých týmech s vysokou vnitřní kohezí, pouze s minimální podporou zvenčí, přímo diktuje kritéria výběru uchazečů. Druhou podmínkou je realistický, náročný a dlouhodobý výcvik zacílený přímo na problematiku těchto operací. Třetí podmínkou je schopnost provádět tyto operace opakovaně v delším časovém horizontu, aby došlo k významné degradaci nepřátelského systému velení a řízení, případně systému logistiky a tím vytvoření podmínek pro úspěšné působení rozhodujících jednotek pozemních sil.

Rota AZ vznikla vloni

4. výsadková rota aktivní zálohy vznikla u 43. výsadkového praporu v druhé polovině roku 2016. Je především určena pro posílení jednotek 43. výsadkového praporu v organické síle (družstva/čety/rotty), dále k poskytování individuálních náhrad za chybějící výsadkáře vzniklé zraněním či neobsazeností míst a v neposlední řadě jako mobilizační záloha.

Organizační struktura 4. výsadkové roty odráží stav na bojových rotách 43. výsadkového praporu. Obsahuje čtyři výsadkové čety s týmem pancéřovek

Carl Gustav a četu zbraní s automatickými granátomety (2×AGS), minomety (2×82mm), protitankovými družstvy a jednotkou „štábu“. Cílový stav roty AZ je 150 vojáků v záloze.

Výcvik záložní jednotky vychází s ohledem na předurčení této roty ze zaměření profesionální části praporu. Vzhledem k omezené době na výcvik (4 týdny za rok) jsou upřednostňovány střelecké a taktické dovednosti.

„Taktický výcvik se zaměřuje především na využití překvapivého útoku z maskovaných pozic na pohybujícího se nepřítele s cílem zajetí, případně ničení nepřítele či získání materiálu a informací. Dále na preparované operace, konkrétně rychlý průnik na nepřátelské území s cílem zajistit informace, zmást či ničit nepřítele a jeho prvky,“ zdůrazňuje náčelník skupiny výcviku AZ nadporučík Pavel Kinc. „Cílem operací vyhledej a znič, na které se rovněž zaměřují příslušníci AZ, je najít v rozsáhlém prostoru nepřítele a zničit ho. Operace na ovládnutí mají pro změnu za cíl uvolnit určenou oblast a získat nad ní kontrolu. Záložníci cvičí samozřejmě i vzdušně-výsadkové operace. Úkolem výsadku je v tomto případě ničit síly a prostředky nepřítele nebo uchvátit klíčový terén.“

Náročné testy

Výběrové řízení je otevřené pro všechny občany České republiky a příslušníky aktivní zálohy Armády České republiky splňující stanovené podmínky. Platnost výsledku výběrového řízení jsou dva roky. Pokud v této lhůtě neprovede uchazeč kroky nezbytné pro zahájení služby u 4. výsadkové roty AZ (návštěva místně příslušného krajského vojenského velitelství, vojenské zdravotní vyšetření, podepsání závazku o službě v AZ a absolvování kurzu základní přípravy ve Vojenské akademii Vyškov v době trvání 2 x 3 týdny), pozbývá

A fakta

Další výběrové řízení v tomto roce se koná ve dnech 15. – 16. 7. 2017 a 21. – 22. 10. 2017.

Další informace je možné získat na internetu na těchto odkazech:

https://cs.wikipedia.org/wiki/43._v%C3%BDsadkov%C3%BD_prapor

<https://www.facebook.com/43vpr/?fref=ts>

<http://www.43vpr.army.cz/4.-vysadkova-rota--aktivnich-zaloh-.html>

výsledek výběrového řízení na platnosti. Bývalí příslušníci 43. výsadkového praporu, kteří odešli do zálohy v posledních pěti letech, plní pouze disciplíny rozřazovací z tělesné přípravy a motivační pohovor.

Dvoudenní výběrové řízení se zaměřuje na rozřazovací test z tělesné přípravy pro bojové jednotky a štáb, přezkoušení z plavání, které se skládá z překonání tří sta metrů libovolným způsobem a činnosti dle nařízení instruktorů. Ty mají za úkol prověřit schopnosti uchazečů v pohybu ve vodě za ztížených podmínek. Dalšími disciplínami je přesun s kládou ve skupině na 5 km, výsadková překážková dráha – jednotlivci a družstva, zrychlený přesun se zátěží 10 kg a se zbraní na vzdálenost 10 km a vstupní psychotesty. Druhý den následuje pěší přesun jednotlivců se zátěží 25 kg na vzdálenost 25 km (limit pro záložníky bojových jednotek 6 hodin, pro záložníky štábu 9 hodin). Do zátěže není započítána voda a občerstvení. Na začátku a na konci pochodu je účastníkům převážen batoh. Přesun není koncipován jako topografický nýbrž usilovný. Vynechání kteréhokoliv stanoviště ale znamená nesplnění disciplíny. Po pochodu následují pohovory s psychology, sepsání motivační esej, vzájemné hodnocení účastníků a důstojnické testy pro vybrané kandidáty. Závěrečnou částí výběrového řízení je přesun zraněného na nosítkách na vzdálenost 3 km.

Sítem projdou jen nejlepší

Konečné rozhodnutí o přijetí uchazeče, respektive splnění výběrového řízení vydá velitel 43. výsadkového praporu na základě výsledků z výběrového řízení a hodnocení instruktorů. „I když účastník splní všechny disciplíny, ale instruktoři jej nedoporučí, nebude uchazeč zařazen do výběru k 4. výsadkové rotě,“ vysvětluje nadporučík Pavel Kinc. „Takových důvodů může být hned několik. Zpravidla se jedná o příliš individualistický přístup jednotlivce při kolektivních disciplínách. Kládeme totiž důraz na kolektivní činnost. Je žádoucí,

aby uchazeči fungovali jako celek a vzájemně si pomáhali. Individualisté a konfliktní typy nemají u našeho praporu místo. A to zejména z důvodu náročných cvičení a případného nasazení jednotky, kde všichni musí táhnout za jeden provaz. Selhání jednotlivců může mít naprosto fatální důsledky.“

Účastníci výběrového řízení mohou být samozřejmě vyřazeni i v průběhu výběrového řízení. A to na základě rozhodnutí velitele výběrového řízení. Může to být například z důvodu závažného porušení bezpečnostních opatření. Na základě nevyhovujícího hodnocení při rozřazovacím přezkoušení z tělesné přípravy, ztráta přidělené výstroje či výzbroje, neposlechnutí pokynů instruktora, svévolné opuštění stanovených prostorů, případně na doporučení lékaře, psychologa nebo instruktorů.

Jednou z možností je i ztráta motivace. Každý z účastníků může řízení kdykoliv ukončit zvoláním „KONČÍM!“

„Výběrové řízení bylo náročnější, než jsem očekával. Absolvovat všechny disciplíny za sebou je úplně něco jiného, než se na každou připravovat zvlášť. Výběr týmu pro běh s kládou může být velmi podstatný pro výkon, rozdíl výšek u této disciplíny udělal peklo,“ zhodnotil uplynulý dva dny jeden z uchazečů. „Rozhodně to byl nejnáročnější víkend v mém životě. Přístup instruktorů mě překvapil. Jsou přísní, ale spravedliví. Jsou to profesionálové na svém místě,“ doplnil další.

Služba nejen u 43. výsadkového praporu, ale i u 4. výsadkové rotě (AZ) není pro každého. Plně v tomto případě platí motto praporu: Pot šetří krev. Nesplnit náročné podmínky výběru není žádná ostuda. Důležité je si to na vlastní kůži vyzkoušet a poznat své hranice.

Text: npor. Pavel Kinc a Vladimír Marek, foto: des. Jakub Školník